

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 06, 2016

Nummer 6, 2016

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:168](#) 02-02-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:177](#) 02-02-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:106](#) 26-01-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:104](#) 26-01-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:109](#) 26-01-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:105](#) 26-01-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:102](#) 26-01-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:111](#) 26-01-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:103](#) 26-01-2016

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad formuleert de door de strafrechter te hanteren maatstaf bij de beoordeling of een inlichting, voorwerp of gegeven als staatsgeheim als bedoeld in artikel 98 Sr moet worden aangemerkt.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd de verdachte heeft vrijgesproken van hetgeen is ten laste gelegd onder 1.

In dit geding gaat het, voor zover voor de beoordeling van het middel van belang, om het volgende.

Blijkens de vaststellingen door het hof in 6.3.1 van zijn arrest zijn op 18 oktober 2011 in Duitsland twee personen aangehouden wegens verdenking van het verrichten van spionageactiviteiten voor een Russische inlichtingendienst. Het gaat blijkens hun (Russische) paspoorten om [betrokkene 1] en [betrokkene 2], door het hof samen aangeduid als '[betrokkene 1 en 2]'. [betrokkene 1] zou een agent hebben gerund, die in het berichtenverkeer tussen [betrokkene 1] en de Russische inlichtingendienst werd aangeduid als 'BR'. Onder [betrokkene 1 en 2] zijn digitale gegevensdragers in beslag genomen waarin verschillende documenten zijn aangetroffen afkomstig van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken. Een ambtsbericht van de AIVD van 15 februari 2012 houdt onder meer in dat 'BR' hoogstwaarschijnlijk de verdachte is, die werkzaam is op het Ministerie van Buitenlandse Zaken te Den Haag. Blijkens de hiervoor weergegeven tenlastelegging wordt hem in de onderhavige procedure verweten, kort gezegd, dat hij inlichtingen waarvan de geheimhouding door het belang van de staat en/of een of meer van zijn bondgenoten werd geboden zonder daartoe gerechtigd te zijn opzettelijk heeft verstrekt aan een buitenlandse mogendheid, althans heeft verstrekt aan daartoe niet gerechtigde personen, althans onder zich heeft genomen en gehouden.

Het onder 1 ten laste gelegde is toegespitst op (primair) overtreding van artikel 98a lid 1 Sr respectievelijk (subsidiair) artikel 98 lid 1 Sr en (meer subsidiair) artikel 98c lid 1 aanhef en onder 1 Sr. Daarom moet ervan worden uitgegaan dat het in de tenlastelegging voorkomende begrip '(een inlichting waarvan) de geheimhouding door het belang van de staat of van zijn bondgenoten wordt geboden' daarin is gebruikt in dezelfde betekenis waarin dit voorkomt in

artikel 98 Sr, naar welk begrip in artikel 98a en 98c Sr wordt verwezen.

De tenlastelegging houdt in dat de zeven daarin nader aangeduide stukken staatsgeheime informatie bevatten. Het middel stelt in het bijzonder de vraag aan de orde welke maatstaf de strafrechter moet hanteren bij de beoordeling of een inlichting, voorwerp of gegeven als staatsgeheim als bedoeld in artikel 98 Sr moet worden aangemerkt. Op grond van de hiervoor weergegeven wet- en regelgeving, in het bijzonder het te dezen toepasselijke Vir-bi 2004, met de daarbij aangehaalde toelichtingen, geldt daaromtrent het volgende.

Er is sprake van een staatsgeheim als het gaat om bijzondere informatie waarvan de geheimhouding door het belang van de staat of zijn bondgenoten wordt geboden en indien kennisneming van die informatie door niet-gerechtigden kan leiden tot nadelige gevolgen voor of schade aan deze belangen. Opgemerkt zij, naar volgt uit de geschiedenis van de totstandkoming van de wet waarbij de woorden 'of van zijn bondgenoten' zijn toegevoegd aan artikel 98 Sr, dat met die toevoeging geen principiële verandering in het materiële recht is aangebracht, dat 'de art. 98 e.v. Sr gericht zijn op de veiligheid van de staat als zodanig' en dat 'het zuiver interne belang van een vreemde staat, die een bondgenootschap met Nederland heeft' niet beschermd wordt.

Of de desbetreffende inlichting, het voorwerp of het gegeven naar zijn inhoud of aard zodanig is dat de geheimhouding door het belang van de staat of diens bondgenoten wordt geboden als bedoeld in artikel 98 Sr, staat ter uiteindelijke beoordeling van de strafrechter.

Bij deze beoordeling kan de strafrechter de op de voet van het Vir-bi 2004 toegepaste rubricering van de bijzondere informatie betrekken. Zodanige rubricering moet worden aangemerkt als een aanduiding met een intern karakter, bestemd voor degenen die met die informatie dienen te werken zodat zij weten of en in welke mate de informatie nadelige gevolgen voor of schade aan de belangen van de staat of van zijn bondgenoten kan toebrengen. Het is de 'eigenaar' van de informatie die de rubricering bepaalt. Daarbij zij aangetekend dat de rubricering door de 'eigenaar' van de informatie niet doorslaggevend is voor de beantwoording van de vraag of de informatie als staatsgeheim in de zin van artikel 98 Sr heeft te gelden. De rechter dient immers de materiële kwalificatie van de informatie zelfstandig te bepalen, waarbij het aankomt op de aard en inhoud van die informatie, niet op de daaraan gegeven of te geven rubricering. Niettemin kan de rechter aan de rubricering een bruikbare aanwijzing ontleen voor zijn oordeel.

Het hof is tot het oordeel gekomen dat niet aannemelijk is geworden dat de desbetreffende in de tenlastelegging genoemde stukken staatsgeheime informatie bevatten, en heeft de verdachte van het onder 1 ten laste gelegde vrijgesproken.

Het middel richt zich in het bijzonder tegen de overwegingen van het hof onder 6.3.4.1.3 en 6.3.4.1.4. Daarin heeft het hof overwogen dat – kort gezegd – de ‘eigenaar’ van de inlichting het niveau van de rubricering vaststelt, welke rubricering door de partners moet worden gerespecteerd, en dat de rechter ‘terughoudend’ dient te zijn bij zijn oordeel om een inlichting in afwijking van de rubricering door de ‘eigenaar’ niettemin als staatsgeheim te kwalificeren. Volgens de steller van het middel heeft het hof aldus als maatstaf geformuleerd dat de aan de inlichting gegeven rubricering leidend is voor het door de rechter te geven oordeel, waarmee het artikel 98 Sr grotendeels buiten de rechterlijke toetsing heeft geplaatst.

Deze klacht van het middel kan niet tot cassatie leiden, nu zij berust op een onjuiste lezing van de bestreden overwegingen. Naar volgt uit de onder 6.3.4.2.1 en 6.3.4.2.2 gegeven overwegingen heeft het hof hetgeen onder 4.4.2 en 4.4.3 is overwogen omtrent de te hanteren maatstaf niet miskend. Het hof heeft een zelfstandig onderzoek ingesteld naar de materiële kwalificatie van de in de tenlastelegging genoemde stukken, zonder dat de gevolgde redenering een indicatie geeft dat het hof de bestaande rubriceringen doorslaggevend heeft geacht. In het licht hiervan heeft het hof met de overweging dat de rechter ‘terughoudend’ dient te toetsen kennelijk als zijn opvatting kenbaar gemaakt dat de rechter bij zijn toetsing of een niet als zodanig gerubriceerde inlichting als staatsgeheim moet worden gekwalificeerd met behoedzaamheid te werk moet gaan. Die opvatting is niet onjuist en doet geen afbreuk aan de vereiste zelfstandige oordeelsvorming door de rechter.

Het middel klaagt voorts dat het oordeel van het hof dat de desbetreffende stukken geen staatsgeheimen bevatten niet begrijpelijk is, althans onvoldoende is gemotiveerd.

Blijkens zijn hiervoor weergegeven overwegingen heeft het hof vastgesteld dat het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken als ‘eigenaar’ heeft te gelden van de informatie die is vervat in de in de tenlastelegging genoemde stukken en dat deze door het ministerie niet als staatsgeheim maar als ‘BZ-vertrouwelijk’ waren gerubriceerd. Daarbij gaat het om stukken die informatie bevatten die door leden van de Permanente Vertegenwoordiging in Brussel bij bijeenkomsten van de NAVO is vergaard.

Het hof heeft niet vastgesteld dat de NAVO ‘eigenaar’ was van die informatie en evenmin dat die stukken waren voorzien van een rubricering door de NAVO.

Het feitelijke oordeel van het hof dat niet aannemelijk is geworden dat de desbetreffende stukken staatsgeheimen bevatten is niet onbegrijpelijk en is, in aanmerking genomen de vaststellingen van het hof, toereikend gemotiveerd. De omstandigheden dat een aantal stukken (E, F en G) voorkomt in ‘*damage assessments*’ van de NAVO waarin de risico’s van kennisneming door niet-gerechtigden worden getaxeerd en dat gehoorde deskundigen van

mening verschillen over de juistheid van de gegeven rubriceringen, maakt dat niet anders.

De klacht faalt.

Het vorenstaande brengt mee dat het hof niet heeft blijk gegeven van een onjuiste toepassing en uitleg van artikel 98 Sr, zodat het niet heeft vrijgesproken van iets anders dan was ten laste gelegd.

De Hoge Raad verwerpt de beroepen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:168

Zaaknummer: 14/04157

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman, Y. Buruma, V. van den Brink en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Wetsartikelen: 98 Sr

RECHTSPRAAK

Falende klachten verdachte over afwijzing van het verzoek tot het gijzelen van een getuige en de uitleg van het begrip ‘onverwijld’ als bedoeld in artikel 15i lid 2 Sr.

Het middel klaagt dat de beslissing van het hof tot afwijzing van het verzoek tot gijzeling van de getuige als bedoeld in artikel 221 Sv niet begrijpelijk is.

Het hof heeft het verzoek tot gijzeling van de getuige [betrokkene 1] afgewezen en geoordeeld dat een gijzeling van de getuige niet dringend noodzakelijk is voor het onderzoek. Daarbij heeft het hof in aanmerking genomen dat de getuige zich in detentie bevindt en een gijzeling derhalve ‘niet effectief’ is. Het oordeel van het hof is niet onbegrijpelijk en toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

Het middel komt op tegen de beslissing omtrent de vordering inzake de herroeping van de voorwaardelijke invrijheidstelling.

Artikel 15i lid 2 Sr luidt:

‘Indien het openbaar ministerie van oordeel is dat de veroordeelde een voorwaarde niet heeft nageleefd, dient het onverwijld een schriftelijke vordering tot herroeping van de voorwaardelijke invrijheidstelling in bij de rechtbank. De vordering bevat de grond waarop zij berust. Het openbaar ministerie ziet slechts af van de vordering, indien naar het oordeel van het openbaar ministerie met het wijzigen van de voorwaarden of met een waarschuwing kan worden volstaan.’

Het middel steunt – in navolging van het gevoerde verweer – onder meer op de opvatting dat ingeval de vordering tot herroeping van de voorwaardelijke invrijheidstelling in strijd met artikel 15i lid 2 Sr niet ‘onverwijld’ is ingediend, zulks dient te leiden tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in die vordering. Die opvatting is evenwel onjuist. De wet verbindt immers geen rechtsgevolg aan de niet-naleving van voormeld voorschrift, terwijl het in middel en verweer bedoelde rechtsgevolg ook niet voortvloeit uit de

aard van het desbetreffende voorschrift. Dit laat overigens onverlet dat de rechter, mede gelet op het bepaalde in artikel 6 EVRM omtrent de behandeling van de zaak binnen een redelijke termijn, andere gevolgtrekkingen kan verbinden aan de omstandigheid dat een vordering laat is ingediend. Beslissingen dienaangaande kunnen in cassatie slechts op hun begrijpelijkheid worden getoetst (vgl. HR 9 september 2014, ECLI:NL:HR:2014:2647).

Gelet op de hiervoor onder 3.2.1 weergegeven gang van zaken is het oordeel van het hof dat de vordering niet zodanig laat is ingediend dat zulks dient te leiden tot de afwijzing van die vordering, niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

Het middel komt op tegen de niet-ontvankelijkverklaring van de vordering van de benadeelde partij [betrokkene 2] voor zover die betrekking heeft op vergoeding van verhuis-, aan- en verkoopkosten.

Het hof heeft de benadeelde partij in haar vordering tot vergoeding van de gemaakte verhuis-, aankoop- en verkoopkosten niet-ontvankelijk verklaard op de grond dat de behandeling van die vordering met het oog op beantwoording van de vraag of voldaan is aan het vereiste rechtstreeks verband tussen die schade en het bewezenverklaarde feit een onevenredige belasting van het strafgeding oplevert. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:177

Zaaknummer: 15/00705

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: J.J.J. van Rijsbergen

Wetsartikelen: 15i Sr en 294 Sv

RECHTSPRAAK

Het beroep op vrijwillige terugtred is zodanig ontoereikend onderbouwd dat, ook nu het hof blijkt heeft gegeven van een onjuiste opvatting van dat begrip, het middel niet tot cassatie kan leiden.

Het middel klaagt over de verwerping door het hof van het beroep op vrijwillige terugtred als bedoeld in artikel 46b Sr.

Aan de verwerping door het hof van het beroep op vrijwillige terugtred ligt het oordeel ten grondslag dat geen plaats is voor vrijwillige terugtred als bedoeld in artikel 46b Sr, indien sprake is van een zogenoemde voltooide poging. Die opvatting is onjuist. Bij vrijwillige terugtred gaat het om het misdrijf waarop de gedragingen van de verdachte waren gericht. Het gaat niet erom of de verdachte vrijwillig is teruggetreden voordat sprake is van een strafbare poging, maar of hij is teruggetreden voordat sprake is van een voltooid misdrijf. In geval van een voltooide poging is derhalve vrijwillige terugtred in de zin van artikel 46b Sr niet reeds in zijn algemeenheid uitgesloten.

Of gedragingen van de verdachte toereikend zijn om de gevolgtrekking te wettigen dat het misdrijf niet is voltooid ten gevolge van omstandigheden die van zijn wil onafhankelijk zijn, hangt – mede gelet op de aard van het misdrijf – af van de concrete omstandigheden van het geval. Daarbij verdient opmerking dat voor het aannemen van vrijwillige terugtred in geval van een voltooide poging veelal een zodanig optreden van de verdachte is vereist dat dit naar aard en tijdstip geschikt is het intreden van het gevolg te beletten (vgl. HR 19 december 2006, ECLI:NL:HR:2006:AZ2169, NJ 2007/29).

Hoewel het middel terecht klaagt dat de overwegingen van het hof blijken geven van een onjuiste opvatting omtrent het begrip ‘vrijwillige terugtred’ als bedoeld in artikel 46b Sr, behoeft het niet tot cassatie leiden in verband met het volgende.

Het hof heeft blijkens de gebezigde bewijsmiddelen vastgesteld dat het de verdachte niet is gelukt om de tas van de aangeefster open te ritsen teneinde daaruit iets weg te nemen, terwijl aan het beroep op vrijwillige terugtred slechts is ten grondslag gelegd dat de verdachte ‘zelf (heeft) gekozen om weg te gaan, ze deed dat niet uitsluitend onder invloed van een externe

prikkel'. Aldus is het beroep op 'vrijwillige terugtred' zodanig ontoereikend onderbouwd dat het hof het beroep daarop slechts kon verwerpen. Het oordeel van het hof is dus juist wat er ook zij van de motivering.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-01-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:109

Zaaknummer: 14/04735

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: J.T.H.M. Muhren

Wetsartikelen: 46b Sr

RECHTSPRAAK

De aanvraag tot herziening wordt niet-ontvankelijk verklaard.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolgning, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

Voor zover de onderhavige aanvraag steunt op dezelfde gronden die bij arresten van de Hoge Raad van 30 oktober 2012, ECLI:NL:HR:2012:BY1572 en 25 juni 2013, ECLI:NL:HR:2013:75 ongenoegzaam zijn geoordeeld, kan zij niet worden ontvangen.

Artikel 460 lid 2 Sv schrijft voor dat de aanvraag tot herziening de gronden dient te vermelden waarop de aanvraag berust, met bijvoeging van de bescheiden waaruit van die gronden kan blijken.

Het overige in de aanvraag gestelde behelst niets wat kan worden aangemerkt als een beroep op een gegeven als onder 3.1 vermeld. De aanvraag kan daarom – gelet op artikel 460 lid 2 Sv en artikel 465 lid 1 Sv – ook in zoverre niet worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de aanvraag tot herziening niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-01-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:103

Zaaknummer:

Rechters: A.J.A. van Dorst, J.P. Balkema en J.W. IJssink

Advocaten: S. Spans

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Verdachte is onterecht niet-ontvankelijk verklaard in zijn hoger beroep.

Het middel komt op tegen de niet-ontvankelijkverklaring van de verdachte in het hoger beroep.

Het hof heeft de verdachte niet-ontvankelijk verklaard in het hoger beroep op de grond dat – kort gezegd – het beroep niet is ingesteld op de wijze als bedoeld in HR 22 december 2009, ECLI:NL:HR:2009:BJ7810, *NJ* 2010/102, aangezien de door de raadsman van de verdachte aan de griffiemedewerker verleende schriftelijke volmacht tot het instellen van hoger beroep niet is ondertekend door de raadsman maar door diens secretaresse.

In voormeld arrest zijn eisen geformuleerd waaraan een schriftelijke volmacht van een advocaat aan een griffiemedewerker om hoger beroep in te stellen dient te voldoen. Zo moet die volmacht inhouden:

- (i) de verklaring van de advocaat dat hij door de verdachte bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep (artikel 450 lid 1 sub a, Sv);
- (ii) de verklaring van de advocaat dat de verdachte instemt met het door de medewerker ter griffie aanstonds in ontvangst nemen van de oproeping voor de terechtzitting in hoger beroep (artikel 450 lid 3 Sv);
- (iii) het adres dat door de verdachte is opgegeven voor de toezending van het afschrift van de appèldagvaarding (artikel 450 lid 3 Sv).

Die eisen dienen te worden gezien tegen de achtergrond van de aanscherping van de wettelijke regeling voor het instellen van hoger beroep. Die aanscherping had tot doel problemen met betrekking tot de betekening van appèldagvaardingen te voorkomen althans te verminderen. Gelet op deze ratio van de eisen waaraan een door een advocaat verstrekte volmacht moet voldoen, is in zaken waarin ter terechtzitting in hoger beroep noch de verdachte noch een door hem op de voet van artikel 279 Sv gemachtigde raadsman is verschenen, daarom in de regel het door een advocaat door middel van een schriftelijke

volmacht aan een griffiemedewerker ingestelde beroep niet-ontvankelijk indien die volmacht niet aan alle voormelde voorwaarden voldoet.

Gelet op diezelfde ratio bestaat evenwel onvoldoende grond voor de niet-ontvankelijkverklaring van het appèl op de grond dat de volmacht niet voldoet aan de hiervoor onder (i) genoemde voorwaarde ingeval ter terechtzitting in hoger beroep wel de verdachte of een door hem op de voet van artikel 279 Sv gemachtigde raadsman is verschenen en deze aldaar – zo nodig daarnaar uitdrukkelijk gevraagd – heeft verklaard dat aan de verlening van de (onvolkomen) volmacht de wens van de verdachte ten grondslag lag om (op rechtsgeldige wijze) hoger beroep te doen instellen, zodat dat verzuim voor gedekt kan worden gehouden (vgl. HR 20 maart 2012, ECLI:NL:HR:2012:BV6999, *NJ* 2012/426), en evenmin op de grond dat de volmacht niet voldoet aan de onder (ii) en (iii) vermelde voorwaarden ingeval de verdachte dan wel een op de voet van artikel 279 Sv gemachtigde raadsman ter terechtzitting in hoger beroep is verschenen, aangezien het belang dat met die voorwaarden is gediend, in zo een geval niet is geschaad, zodat het verzuim voor gedekt kan worden gehouden (vgl. HR 22 januari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY8357, *NJ* 2013/75).

Het vorenoverwogene geldt op overeenkomstige wijze indien de schriftelijke volmacht van de advocaat niet door deze zelf maar door een ander, zoals in het onderhavige geval door zijn secretaresse, is ondertekend. Ook zo een verzuim kan voor gedekt worden gehouden ingeval de verdachte of een door hem op de voet van artikel 279 Sv gemachtigde raadsman ter terechtzitting in hoger beroep is verschenen en deze aldaar – zo nodig daarnaar uitdrukkelijk gevraagd – heeft verklaard dat aan de verlening van de niet door de advocaat zelf ondertekende volmacht de wens van de verdachte ten grondslag lag om (op rechtsgeldige wijze) hoger beroep te doen instellen.

Het middel klaagt terecht dat het hof het voorgaande heeft miskend, nu uit het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep blijkt dat de verdachte en zijn raadsman op die terechtzitting zijn verschenen en het aldaar verhandelde bezwaarlijk anders kan worden verstaan dan dat aan de verlening van de onderhavige volmacht de wens van de verdachte ten grondslag lag om (op rechtsgeldige wijze) hoger beroep te doen instellen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-01-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:102

Zaaknummer: 15/01521

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en A.L.J. van Strien

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 408 Sv

RECHTSPRAAK

Nu geen sprake is van nova, wordt de aanvraag tot herziening afgewezen.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolgning, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

De aanvraag berust op de stelling dat uit nieuwe gegevens (nova) is gebleken dat het in de bewijsvoering vermelde geldbedrag van € 11.900 dat volgens de bewezenverklaring door de aanvrager van [A] is gestolen, deel uitmaakt van een door de toenmalige penningmeester [betrokkene 1] van [A] geleend of verduisterd geldbedrag van € 23.000. De door het hof voor het bewijs gebezigde verklaring van [betrokkene 1] is daarom onjuist, waardoor de bewijsconstructie niet langer stand kan houden.

In de aanvraag wordt ter onderbouwing van die stelling onder meer aangevoerd dat uit een ten tijde van de behandeling van de zaak in hoger beroep nog niet afgerond onderzoek van de kascommissie van [A] blijkt dat er een bedrag tussen € 20.000 en € 23.000 is onvreemd (novum 1), terwijl uit de door [betrokkene 1] op 19 februari 2010 bij de politie afgelegde verklaring blijkt dat hij zonder medeweten of toestemming van de overige bestuursleden een geldbedrag van € 23.000 van [A] heeft geleend (novum 3) en dat dit geldbedrag enkele dagen na de terechtzitting in hoger beroep door de ouders van [betrokkene 1] op de rekening van [A] is gestort (nova 2 en 6).

Het aldus aangevoerde kan niet een ernstig vermoeden wekken als hiervoor onder 3.1 vermeld. Immers, het enkele feit dat [betrokkene 1] op onregelmatige wijze een bedrag van € 23.000 dat aan [A] toebehoorde, onder zich had, betekent niet dat de aanvrager daarnaast niet een bedrag van € 11.900 kan hebben gestolen.

Daaraan doet niet af dat, naar luid van het als novum 4 aangevoerde, uit een aantekening van [betrokkene 1] blijkt dat de aanvrager aan hem een bedrag van € 1.000 heeft afgedragen en dat daarom – zo begrijpt de Hoge Raad – evengemeld bedrag van € 11.900 met € 1.000 moet worden verminderd, aangezien zulks – indien juist – geen afbreuk doet aan aard en ernst van het door de aanvrager gepleegde strafbare feit. Het maakt de als bewijsmiddel 1 door het hof gebezigde verklaring van [betrokkene 1] ook niet ongeloofwaardig, zodat ook aldus bezien van een gegeven als onder 3.1 bedoeld geen sprake is.

Novum 5, kort gezegd de strafrechtelijke procedure tegen [betrokkene 1], deelt het lot van de vorige nova, reeds omdat die procedure is geëindigd in een vrijspraak van de ten laste gelegde meened en in een niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de vervolging wegens verjaring van de ten laste gelegde verduistering en de ten laste gelegde valse aangifte.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-01-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:104

Zaaknummer: 15/03116

Rechters: A.J.A. van Dorst, J.P. Balkema en J.W. IJssink

Advocaten: R.P. Snorn en E.M. Bakx

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Het hof heeft kunnen oordelen dat verdachte zijn minderjarige kind heeft onttrokken aan het opzicht van de moeder.

Het middel bevat de klacht dat het hof ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd heeft geoordeeld dat de verdachte zijn minderjarige dochter 'heeft onttrokken' aan het opzicht van de moeder.

Uit de door het hof gebezigde bewijsmiddelen volgt dat de verdachte in de bewezenverklaarde periode van 25 april 2013 tot en met 6 juli 2013 zijn minderjarige dochter onder zich heeft gehouden en niet wilde voldoen aan het bevel van de Rechtbank Amsterdam – gegeven bij uitvoerbaar bij voorraad verklaarde beschikking van 20 maart 2013 – dit kind af te geven aan de moeder aan wie het kind bij voornoemde beschikking met onmiddellijke ingang was toevertrouwd, omdat de verdachte de beslissing van de rechter te Mostar wilde afwachten. Gelet daarop heeft het hof kunnen oordelen dat de verdachte zijn minderjarige kind heeft onttrokken aan het opzicht van de moeder. Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-01-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:111

Zaaknummer: 14/05705

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: G. Meijers

Wetsartikelen: 279 Sr

RECHTSPRAAK

Herroeping en bijzondere voorwaarde voorwaardelijke invrijheidstelling.

Het middel klaagt dat het hof een onjuiste uitleg heeft gegeven aan artikel 15i lid 2 Sr door – ten onrechte – te oordelen dat uit die bepaling niet de eis voortvloeit dat de betekening van een vordering tot herroeping van de voorwaardelijke invrijheidstelling onverwijld geschiedt.

Het middel faalt omdat het een eis stelt die het recht niet kent. Voldoende is, ingevolge artikel 15i lid 2 Sr, dat de schriftelijke vordering tot herroeping van de voorwaardelijke invrijheidstelling onverwijld door het Openbaar Ministerie bij de rechtbank wordt ingediend. Op grond van artikel 15i lid 6 Sr wordt de veroordeelde vervolgens opgeroepen tot bijwoning van de zitting onder betekening aan hem van die vordering.

Het middel klaagt dat het hof een onjuiste uitleg heeft gegeven aan artikel 15a lid 3 aanhef en onder 10° Sr doordat het hof heeft geoordeeld dat een taakstraf niet is te scharen onder de daar bedoelde ‘andere voorwaarden, het gedrag van de veroordeelde betreffende’.

In de bestreden uitspraak, zoals onder 2 weergegeven, ligt besloten dat het hof een door de raadvrouw van de verdachte gedaan verzoek om gebruik te maken van de bevoegdheid van artikel 15j lid 1 Sr om het Openbaar Ministerie te adviseren het verrichten van een taakstraf als bijzondere voorwaarde aan de voorwaardelijke invrijheidstelling te verbinden, heeft afgewezen.

Een bijzondere voorwaarde als bedoeld in artikel 15a lid 3 aanhef en onder 10° Sr – welke bepaling in zoverre gelijklopend is aan artikel 14c lid 2 aanhef en onder 14°, Sr – dient het gedrag van de veroordeelde te betreffen. Als zodanig kunnen worden aangemerkt voorwaarden die strekken ter bevordering van een goed levensgedrag van de veroordeelde of die een gedraging betreffen waartoe hij uit een oogpunt van maatschappelijke betamelijkheid gehouden moet worden geacht (vgl. HR 26 november 1968, ECLI:NL:HR:1968:AB6079, *NJ* 1970/123 met betrekking tot – thans – artikel 14c lid 2 aanhef en onder 14° Sr).

Gelet hierop en in aanmerking genomen hetgeen onder 3.3 en 3.4 is weergegeven, is het oordeel van het hof dat het verrichten van een taakstraf – een in artikel 9 Sr genoemde

hoofdstraf – niet als een bijzondere voorwaarde in de zin van artikel 15a lid 3 aanhef en onder 10° Sr kan worden verbonden aan de voorwaardelijke invrijheidstelling, juist. Het in de bestreden uitspraak besloten liggende oordeel van het hof dat het rechtens het Openbaar Ministerie niet kan adviseren ‘de aan de voorwaardelijke invrijheidstelling verbonden voorwaarden te wijzigen, in dier voege dat aan de thans geldende voorwaarden onder meer de bijzondere voorwaarde wordt toegevoegd dat de verdachte een taakstraf van (maximaal) 240 uren dient te verrichten’, getuigt derhalve niet van een onjuiste rechtsopvatting.

Het middel faalt.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte heeft geoordeeld dat artikel 15g en 15j Sr de rechter niet de bevoegdheid geven in geval van herroeping van de voorwaardelijke invrijheidstelling het alsnog ten uitvoer te leggen gedeelte van de vrijheidsstraf om te zetten in een taakstraf.

Het middel keert zich tegen een overweging waarop de bestreden beslissing niet steunt en kan daarom niet tot cassatie leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-01-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:105

Zaaknummer: 14/04788

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en E.F. Faase

Advocaten: C.A. Lucardie

Wetsartikelen: 15a Sr, 15g Sr, 15j Sr en 15j Sr

RECHTSPRAAK

Verwerping beroep op noodweer niet begrijpelijk.

Het middel klaagt over de verwerping van een beroep op noodweer(exces).

Gelet op het gevoerde verweer en de gronden waarop het hof dat verweer heeft verworpen, heeft het hof kennelijk als vaststaand aangenomen dat de aangever de verdachte met een hondenriem heeft geslagen, dat de verdachte een paar keer heeft getracht zich te onttrekken aan een door de aangever gezochte (verdere) confrontatie, en dat de aangever de confrontatie bleef zoeken hoewel de verdachte intussen een mes bij zich had gestoken en dat aan de aangever had getoond.

Van een noodzakelijke verdediging tegen een ogenblikkelijke wederrechtelijke aanranding kan niet worden gesproken, indien degene die zich verdedigt zich aan de (dreigende) aanranding had kunnen en had moeten onttrekken. Bij beantwoording van de vraag of aan de verdachte het zogenoemde onttrekkingsvereiste kan worden tegengeworpen, komt het aan op de omstandigheden van het geval (vgl. HR 6 oktober 2009, ECLI:NL:HR:2009:BI3874, *NJ* 2010/301).

Het hof heeft de verwerping van het beroep op noodweer doen steunen op de grond dat geen sprake is geweest van een noodzaak tot verdediging omdat 'de verdachte zich aan de aanval van [betrokkene 1] had kunnen onttrekken'.

In het licht van de feitelijke gang van zaken zoals onder 3.3.3 weergegeven, is het kennelijke oordeel van het hof dat van de verdachte ook mocht worden gevergd zich – nog verdergaand dan hij deed – te (blijven) onttrekken aan de confrontatie, zonder nadere motivering, die ontbreekt, evenwel niet begrijpelijk.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-01-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:106

Zaaknummer: 14/01999

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en J. de Hullu

Advocaten: B.P. de Boer

Wetsartikelen: 41 Sr